

HỒI 48

Thiên Sơn Độc Cô Nhân

N

ường Thẩm hồi tỉnh, đầu chàng nặng như có quả diêm son đè lên trên, nhưng vẫn nhận ra Vạn Dược Thần Y Phó Nghị ngồi bên cạnh. Đường Thẩm chỗi tay ngồi lên.

- Tiên sinh sao chưa thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thẩm?

Buông một tiếng thở dài, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu nhìn chàng:

- Lão hủ đã phát hiện Đường Thẩm gia sư không còn sống bao lâu nữa.

- Tiên sinh phát hiện điều đó nên không thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thẩm?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của lão, Đường Thẩm gượng cười rồi nói:

- Nếu tiên sinh không thực hiện án Kỳ Tử Vong lập công với chủ nhân Tử Vong Kỳ thì sẽ không có cơ hội dành cho tiên sinh đâu. Đúng là Đường Thẩm không còn sống được lâu nữa, có thể chưa quá ba con trăng, Đường Thẩm sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

- Lão hủ đã phát hiện ra chuyện này khi Đường Thẩm trúng mê dược của lão hủ. Đường Thẩm gia sư đã trúng Thiên Hoa Phấn kỳ bí của hắc động lại tiếp thụ nội lực uy mãnh. Thiên Hoa Phấn là độc thảo dụng để phá bỏ công lực nay Đường Thẩm gia sư lại tiếp nhận công lực, chẳng khác nào âm dương xung khắc, chẳng bao lâu sẽ bộc phát mà khiến cho kinh lạc của Đường Thẩm gia sư đứt đoạn, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Chàng mỉm cười rồi nói:

- Vì chuyện đó mà vẫn bối mới tìm đến Lạc An Cốc để thỉnh cầu tiên sinh. Không ngờ lại chạm mặt với một sát thần Tử Vong Sứ. Xem chừng Đường Thẩm chẳng có cơ may nào tìm sinh lộ cho mình trong cảnh giới tục nhân này. Đâu đâu cũng thấy sự hiện diện của Tử Vong Kỳ.

- Đâu đâu cũng có Tử Vong Kỳ. Đường Thẩm gia sư đã nói không sai chút nào.

- Thế tiên sinh biết vì sao Đường Thấm bị án Kỳ Tử Vong không?

Lão vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Bất cứ ai nhận án Kỳ Tử Vong đều không thoát khỏi bàn tay tử thần. Lão phu không hiểu vì sao Đường Thấm gia sư lại nhận án Kỳ Tử Vong.

Chàng nhướng mày.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị với tay bưng lấy chén trà nóng đặt vào tay Đường Thấm.

- Đường Thấm gia sư uống đi.

Đón lấy chén trà, chàng nhìn Vạn Dược Thần Y Phó Nghị:

- Tiên sinh là sát thần Tử Vong Sứ mà không biết chuyện đó à?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu, gượng cười rồi nói:

- Chuyện này dài dòng lắm. O... khi công tử còn là gia sư ở Giang Tô thì lão đã là sát thần tử vong chỉ dưới Lục Đại Thiên thôi, nhưng sau đó lão hủ đã rời bỏ Thiên môn, khi Lục Đại Thiên đột nhiên mất tích.

- Chuyện đó Đường Thấm biết, chính Lục Đại Thiên sát thần truyền nội lực cho văn bối.

Chàng nhìn vào mắt Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Mà sao tiên sinh lại rời bỏ Tử Vong Môn?

- Lão phu chán ngán cảnh giết chóc. Hơn thế nữa Đại Thử đã quay về Lạc An Môn. Lão hủ muốn truyền lại y thuật cho y.

- Đã rời bỏ Tử Vong Kỳ, tiên sinh vẫn biết được tin Đường Thấm bị án Kỳ Tử Vong?

- Mặc dù sống trong Thạch Lâm Trận nhưng lão phu vẫn nghe ngóng tình hình bên ngoài.

Chàng mỉm cười rồi nói:

- Tiên sinh muốn chuộc tội với Tử Vong Kỳ?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu rồi gật đầu.

Lão buông tiếng thở dài:

- Khi lão rời bỏ Thiên môn, lão biết Thiên môn không thể nào để cho lão yên mà phải dụng đến Thạch Lâm Trận để mai danh ẩn tích. Nhưng thử hỏi Đường Thấm gia sư, bao nhiêu

người của Lạc An thôn đều là thân thích của lão lại chỉ sống trong thung lũng này, làm gì để sống làm gì để ăn? Sống kham sống khổ, do đó lão mới nảy ra ý định chuộc tội để mọi người có thể quay về Lạc An thôn sinh sống.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị lắc đầu:

- Lão phu không muốn nhưng...
- Văn bối hiểu tiền bối.
- Vậy còn Đường Thấm gia sư sao lại chịu án Kỳ Tử Vong?

Chàng mỉm cười.

- Văn bối định tiêu hủy Tử Vong Kỳ.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị lỏ mắt nhìn chàng với vẻ sùng sốt ngơ ngẩn.

- Lão hủ có nghe nhầm không?
- Đó là sự thật. văn bối không chấp nhận một ngọn tiểu kỳ vô nghĩa lại khiến cả Trung Nguyên máu chảy thành sông, thầy chết thành núi.

- Đường Thấm gia sư biết chủ nhân Tử Vong Kỳ chứ?
- Văn bối đã ngờ ngợ đoán ra. Còn tiền sinh có biết không?

- Lão phu không biết những lão hủ chắc hẳn đó là con người đầy quyền uy mà Đường Thấm gia sư không thể nào với đến được.

- Dù sao thì Đường Thấm cũng đã phóng lao rồi, đâu còn một sự lựa chọn nào nữa.

Chàng nhấp một ngụm trà rồi thả chân xuống chõng tre, từ từ đứng lên.

Đường Thấm chau mày bởi cảm thấy xây xẩm mặt mày. Chàng đứng một lúc rồi mới đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đường Thấm thấy mọi người có vẻ ủ rũ, ai nấy cũng đều khoác vè mặt xanh xao, yếu đuối.

Chàng quay bước lại bên Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Tiền sinh... ở đây mọi người hình như không được khỏe mặc dù sống bên cạnh danh y đệ nhất võ lâm.

- Trong này vừa thiếu cái ăn, lại thiếu cái mặc còn thêm chướng khí nữa. Lão hủ là danh y cũng không làm gì hơn được.

- Đúng là khó cho tiền sinh. Thế sao tiền sinh không nhân cơ hội Đường Thấm mê man chặt đầu cống nạp cho chủ nhân Tử Vong Kỳ để chuộc tội rồi đưa mọi người về Lạc An thôn.

- Lão hủ còn Đại Thử. Y đã phát hiện ra hành vi của lão và khẳng định nếu như lão làm chuyện đó thì y đã đi cùng với Đường Thấm gia sư. Làm sao lão để cho Đại Thử chết theo gia sư được.

- Đó chính là điểm khó xử của tiền sinh. Xem chừng mạng số của văn bối qua lớn nên mới có một người học trò như Đại Thử.

Chàng uống cạn chén trà rồi ngồi xuống bàn.

- Đường Thấm có một đề nghị này.

- Đường Thấm gia sư có đề nghị gì?

- Tiền sinh biết Đường Thấm chỉ sống không qua ba con trăng.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị gật đầu.

- Đúng như vậy.

- Có cách nào cứu văn bối không?

- Cứu được Đường Thấm gia sư phải có Cổ Linh Chi. Cổ Linh Chi thì không bao giờ tìm được.

- Vậy xem ra văn bối đã chết rồi, thế thì sau khi văn bối rời khỏi đây trong thời gian mình còn sống sẽ cố gắng tiêu hủy Tử Vong Kỳ. Nếu văn bối không làm được thì sẽ đến đó nạp mạng cho Đông Phương Bách, hoặc bất cứ ai đó và cầu xin chủ nhân Tử Vong Kỳ để cho mọi người tại thôn Lạc An có thể quay về nhà của họ. Được không?

- Đường Thấm gia sư không thể tiêu hủy được Tử Vong Kỳ.

- Văn bối sẽ nạp mạng để tiền sinh và mọi người quay về Lạc An thôn.

Đại Thử từ ngoài cửa bước vào. Y vừa bước vào vừa nói:

- Không... thầy không đi đâu cả. Đại Thử không để cho nội tổ hại thầy đâu.

Đường Thấm nghiêm mặt. Chàng khe khẽ nói:

- Đại Thử... ngươi đã học được những gì từ Đường Thấm, nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Người có nhân, lễ, nghĩa, trí, tín thì phải biết giữ phận mình, biết tôn trọng người trưởng bối. Ta và nội tổ của ngươi đang đàm đạo sao ngươi lại dám tự tiện xen vào?

Đại Thử biến sắc, ôm quyền:

- Học trò biết tội.
- Biết tội thì sửa.

Đường Thấm xoa tay:

- Ra ngoài.

Đại Thử rầm rập quay bước ra ngoài.

Đại Thử đi rồi, Đường Thấm mới nhìn lại Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Tiên sinh đồng ý với đề nghị của văn sinh chứ?
- Lão hủ chỉ vì bá tánh thôn Lạc An này mà thôi. Lão hủ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Chàng lắc đầu khoát tay:

- Vì mọi người mà bỏ một người, nếu văn bối là tiên sinh cũng làm như vậy, chỉ cần Đường Thấm rời khỏi đây tất cả sẽ có cơ hội tiêu hủy Tử Vong Kỳ. Tiêu hủy được ngọn tiểu kỳ tử vong đó là phúc phận của Đường Thấm và của bá tánh.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Lão hủ sẽ đích thân đưa Đường Thấm gia sư rời Thạch Lâm Trận.

Chàng ôm quyền:

- Văn sinh vô cùng cảm kích.
- Lão phu hổ thẹn vì không giúp được gì cho Đường Thấm gia sư.

Chàng mỉm cười từ tốn nói:

- Không trách tiên sinh được. Cổ Linh Chi không dễ tìm mà hoàn cảnh của tiên sinh lại quá khắc nghiệt. Nếu trong hoàn cảnh tiên sinh, văn sinh cũng sẽ giống như tiên sinh thôi.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão phu nghĩ có một nơi duy nhất có Cổ Linh Chi, nhưng nơi đó không thể đến được.
- Bất cứ nơi nào văn sinh cũng có thể đến được.

Lão nhìn chàng vuốt râu:

- Theo lão phu chỉ đại nội mới có Cổ Linh Chi.

- Trong đại nội cấm thành?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị gật đầu:

- Bất cứ báu vật gì trong thiên hạ, trong đại nội cấm thành đều có. Cụ thể hơn là tại Từ Linh Cung. Cổ Linh Chi là báu vật thì sao lại không có trong đại nội. Thiên tử là chủ nhân của thiên hạ, tất có những báu vật thuộc về thiên hạ chứ.

Chàng mỉm cười gật đầu:

- Tiên sinh nói rất có lý, văn sinh cũng có ý niệm vào đại nội cấm thành một lần.

Chàng ôm quyền:

- Thời gian của Đường Thấm không còn nhiều, có lẽ hôm nay phải cáo từ tiên sinh rời khỏi An Lạc Cốc.

- Lão hủ...

Chàng khoát tay:

- Tiên sinh chỉ cần đưa văn bối ra khỏi Thạch Lâm Trận đủ rồi, không cần phải tiễn văn sinh. Sau ba con trăng, nếu như không có gì thay đổi, tiên sinh hãy rời Thạch Lâm Trận đến diện kiến chủ nhân Tử Vong Kỳ, văn sinh nghĩ mình có thể làm được một điều gì đó có ích cho tiên sinh trước khi tẩu hỏa nhập ma.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị thở ra. Lão vuốt râu, gật đầu:

- Lão chỉ biết nói một câu, Đường Thấm gia sư bảo trọng.

Lão nói rồi ôm quyền xá Đường Thấm. Chàng đành phải miễn cưỡng ôm quyền đáp lễ.

- Tiên sinh bảo trọng.

Hai người rời thảo xá bước ra ngoài thì gặp Đại Thử đang đứng co ro với đôi mắt đỏ hoe.

Đường Thấm bước đến bên Đại Thử. Chàng mỉm cười rồi nói:

- Ta rất tự hào có một học trò như ngươi, điều sau cùng ta dạy ngươi là hãy lấy điều nhân nghĩa làm đầu. Có nhân có nghĩa mới có thể trở thành người chính nhân quân tử trong cuộc đời, nhân nghĩa chính là điều quý giá nhất mà người ta phải đi tìm, nhưng không phải ai cũng chứng nghiệm được điều nhân nghĩa.

- Học trò sẽ ghi tạc lời dạy của thầy.

Chàng mỉm cười gật đầu.

- Điều thứ hai thầy muốn nói với Đại Thử. Sau này khi học trò đã trưởng thành, có được y thuật cao minh của nội tổ thì đừng bao giờ chen chân vào chốn võ lâm.

Đại Thử gật đầu.

Đường Thấm nhìn lại Vạn Dược Thần Y Phó Nghị:

- Tiên sinh, chúng ta đi.

Đại Thử nói:

- Gia sư... học trò có thể đưa thầy đi?

Đường Thấm nhìn lại Đại Thử rồi quay sang Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài rồi khẽ gật đầu. Lão vuốt râu rồi nói:

- Đại Thử có thể ra khỏi Thạch Lâm Trộn dễ dàng.

Đường Thấm ôm quyền nói:

- Vậy vãn sinh sẽ đi cùng với Đại Thử, tiên sinh bảo trọng.

Chàng xá Vạn Dược Thần Y Phó Nghị rồi quay lại Đại Thử.

Đại Thử bất ngờ quỳ xuống trước mũi giày của Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

Y sụp hành lễ vừa nói:

- Nội tổ bảo trọng.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài khe khẽ lắc đầu.

Đại Thử đứng lên.

- Thầy... chúng ta đi.

Hai người rảo bước rời khỏi Lạc An Cốc. Đại Thử cùng chàng bước vào Thạch Lâm Trộn, chẳng mấy chốc Đường Thấm và Đại Thử đã qua khỏi trận pháp để vào cánh rừng dày.

Đường Thấm dừng bước:

- Ngươi đưa ta đến đây được rồi, quay lại đi.

Đại Thử ôm quyền:

- Con muốn theo thầy.

Chàng mỉm cười nhìn Đại Thử.

Đặt tay lên vai Đại Thử, Đường Thấm nói:

- Người biết ta đi đâu mà đòi đi chứ?
- Thầy đi đến bất cứ nơi nào, học trò cũng đi theo thầy.

Đường Thấm lắc đầu:

- Không... Đại Thử sẽ không đi theo ta. Bởi chỉ có người là có thể thay vào chỗ của ta mà thôi, tìm được một học trò đủ trí, đủ nhân, đủ nghĩa đâu phải dễ. Nếu ta có mệnh hệ gì thì ít ra cũng có một hậu bối kế nghiệp mình.

Chàng vỗ nhẹ vào vai Đại Thử:

- Làm người ai cũng có lòng ích kỷ cả, ta cũng vậy thôi, ta đâu muốn mất một học trò như người.

Đại Thử miễn cưỡng nói:

- Hãy cho Đại Thử theo thầy. Ít ra con cũng có thể giúp thầy. Dù sao Đại Thử cũng đã thụ học y thuật của nội tổ. Thầy lại đang cần đến y thuật.

Đường Thấm nheo mày:

- Người nói cái gì thế?
- Thầy cần có một đại phu bên cạnh.

Chàng lắc đầu:

- Ta không cần, ta biết mình cần gì và phải làm gì.

Đại Thử bối rối.

- Thầy...

Đường Thấm khoát tay:

- Không nói nhiều, đạo quân sư phụ, người hần thường nghe ta nhắc đến, chẳng lẽ những lời nói của ta, người dám cãi lại sao?

Đại Thử cúi mặt nhìn xuống.

Đường Thấm đánh giọng nói:

- Trở vào Lạc An Cốc đi, tại Lạc An Cốc còn rất nhiều người đang cần ngươi. Bao nhiêu con người Lạc An thôn không lẽ không bằng một Đường Thấm.

Chàng nói rồi nhìn vào mắt Đại Thử.

Tiếp nhận ánh mắt của chàng, Đại Thử càng bối rối hơn.

Đường Thấm mỉm cười:

- Trước khi ta đi cũng để lại cho ngươi cái gì đó chứ?

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói: [thiếu mất một đoạn]

Nhìn lại Đại Thử, Đường Thấm mỉm cười nói:

- Trong thời gian ta lưu lạc trên giang hồ có biết một thuật pháp di hành có tên là Phi Ma Độn Hình. Ngươi nên luyện thuật pháp này, phòng khi có chuyện cần đến. Và cũng có thể dụng thuật di hành này để chu du thiên hạ tìm thảo dược cứu nhân độ thế.

Đại Thử nhìn chàng.

Đường Thấm nghiêm giọng nói:

- Ta muốn khi quay lại gặp ngươi thì ngươi đã luyện thành thực Phi Ma Độn Hình.

- Học trò...

- Đừng cãi lời ta, hãy nhớ rõ khẩu quyết luyện Phi Ma Độn Hình.

Chàng nhìn vào mắt Đại Thử.

Đại Thử cắn răng trên vào môi dưới.

Đường Thấm chậm rãi đọc lại khẩu quyết luyện thuật Phi Ma Độn Hình. Chàng lặp lại ba lần rồi buộc Đại Thử đọc lại cho chàng nghe.

Đường Thấm nói:

- Tốt rồi, bảo trọng đó.

Đường Thấm vỗ nhẹ vào vai Đại Thử rồi lắc vai thi triển thuật Phi Ma Độn Hình bỏ đi.

Chàng đi được một đoạn thì dừng bước quay lại, thấy Đại Thử quỳ dưới đất hướng mắt nhìn theo.

Đường Thấm không khỏi xúc động trước một con người tình sâu nghĩa nặng như Đại Thử.

Chàng mỉm cười nghĩ thầm: “Ít ra ông trời cũng bồi đáp cho mình một đệ tử khó tìm trong cõi tục nhân này.”

00o

Thả bước trên quan lộ, Đường Thấm vừa đi vừa suy nghĩ: “Có thể tạo hóa đã sắp đặt, mình phải vào đại nội.”

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu chàng thì nghe có tiếng xe ngựa lọc cọc vọng đến thính nhĩ, Đường Thấm dừng bước nép vào ven đường, cỗ xe độc mã trở tới. Cỗ xe độc mã dừng lại.

Đường Thấm tò mò nhìn.

Rèm xe vén lên, Thiên Thiên lách người ra.

- Đường Thấm đại ca.

Thấy Thiên Thiên, Đường Thấm quá đỗi sửng sờ.

- Thiên Thiên.

Trái tim Đường Thấm những tưởng nhảy xổ ra khỏi lồng ngực khi gặp Thiên Thiên. Chàng chỉ muốn ôm chầm lấy nàng nhưng kịp nén lại.

Thiên Thiên bước xuống, nàng như không kiềm chế được cảm xúc mà ôm lấy Đường Thấm, bất kể gãi xà ích với gương mặt đầm đầm đang cầm dây cương. Thiên Thiên bật khóc:

- Đại ca.

Đường Thấm vỗ về nàng:

- Huynh ngỡ rằng không gặp lại muội nữa. Nhưng không ngờ lại gặp muội trên quan lộ này.

Nàng nức nghẹn để mặc cho hai dòng lệ trào ra hai khóe mắt rồi nhiều xuống ướt đầm vai Đường Thấm.

Chàng nhìn nàng:

- Đại ca và muội lại gặp nhau. Muội hãy cho huynh biết thời gian qua muội đã làm gì? Tử Vong Kỳ không tìm đến muội chứ?

Thiên Thiên bậm hai cánh môi lại, gật đầu.

- Tử Vong Sứ không còn tìm đến muội nữa.

Nghe nàng nói điều này, Đường Thấm thở phào như trút được gánh nặng trên vai mình.

- Thế thì tốt quá rồi.

- Muội đã quay về Bạch Vân Trang, nơi đó bây giờ hoang phế lắm.

Nàng nhìn vào mắt Đường Thấm. Trên khóe mắt nàng vẫn còn đọng hai dòng lệ. Thiên Thiên ghen ngào nói:

- Muội những tưởng đâu sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa.

- Nói gở... làm gì huynh muội ta lại không gặp nhau, trong tâm huynh lúc nào cũng có hình bóng muội.

Thiên Thiên mỉm cười:

- Đại ca định đi đâu?

- Huynh cũng chẳng biết, nhưng có lẽ huynh muốn đến kinh thành một chuyến. Chuyện xảy đến với đại ca nhiều lắm, nhưng gặp lại muội rồi, đại ca chẳng muốn đi đâu nữa.

Nàng nhướn đôi chân mày lá liễu:

- Muội có nhà trên đỉnh Thiên Sơn. Nơi đó hoang vu cách xa với thiên hạ. Đại ca về nhà muội đi.

- Nếu thế thì còn gì bằng, huynh cũng đang muốn lánh xa võ lâm một thời gian.

Thiên Thiên thối lại hai bộ, nhìn Đường Thấm từ đầu đến chân.

- Huynh thay đổi nhiều quá, không giống là một gia sư mà giống như một lãng tử phong trần.

Chàng mỉm cười từ tốn nói:

- Võ lâm biến Đường Thấm thành con người như vậy đó.

Nàng gượng cười với chàng. Hai người lên cỗ xe độc mã. Gã xà ích không cần Thiên Thiên ra lệnh mà thân nhiên giắt dây cương để con ngựa già kéo cỗ xe lăn bánh tiếp, đến xế chiều thì đến được chân núi Thiên Sơn, phong cảnh nơi đây bao la hùng vĩ, tựa như bức tranh thủy mặc. Ngắm nhìn phong cảnh dưới chân núi Thiên Sơn, Đường Thấm nói:

- Muội khéo chọn nơi lưu ngụ cho riêng mình.

- Muội ở tận trên đỉnh Thiên Sơn. Nơi đó không một người nào đến. Nơi đó chỉ dành cho những người cô độc lưu ngụ mà thôi.

Đường Thấm nhìn nàng mỉm cười:

- Nhưng ít ra muội cũng phải tìm cho mình một tấm lang quân chứ. Nữ nhân không nên sống cuộc sống cô độc.

Nàng và Đường Thấm thả bước theo con đường độc đạo duy nhất lên đỉnh Thiên Sơn. Trên đỉnh Thiên Sơn có một bãi đất trống. Tọa lạc ven rìa bờ vực là một gian mộc xá trông đơn sơ nhưng lại rất đẹp. Hai bên mộc xá là những hàng tùng thẳng tắp.

Thiên Thiên và Đường Thấm bước vào mộc xá. Trong gian mộc xá không thiếu vật dụng gì.

Đường Thấm gật đầu:

- Huynh không ngờ muội khéo léo như vậy. Từ một người bị truy đuổi không chốn nương thân lại có thể tạo lập một gian mộc xá như thế này.

- Muội là nữ nhân mà.

- Nữ nhân tất phải khéo hơn nam nhân. Huynh phải bội phục muội đó. Nếu là huynh cũng khó mà sắp xếp được một cuộc sống như muội, sống có một mình cô độc ở đây chắc muội buồn lắm.

Nàng nhìn Đường Thấm:

- Muội sống trong cô độc và chỉ nhớ một người thôi.

- Ai?

- Huynh đó.

Đường Thấm bật cười thành tiếng:

- Muội không nói ra thì huynh cũng đoán được.

Chàng nói ra rồi phá lên cười.

Thiên Thiên bày ra bàn một vò rượu hai cân, Đường Thấm ngồi xuống bàn.

Nàng chuốc rượu ra chén.

- Muội hãy nói về muội cho huynh nghe đi.

Nàng nhìn chàng mỉm cười nhưng lại buông tiếng thở dài rồi nói:

- Muội không có gì để nói với huynh nữa cả.

Buông tiếp tiếng thở dài nữa, Thiên Thiên nói tiếp:

- Thật tâm mà nói, muội rất muốn gặp huynh để hỏi huynh một vài điều mà muội muốn hỏi.

Đường Thấm dốc cạn chén rượu. Thiên Thiên lại chuốc ra một chén nữa.

Đường Thấm hỏi:

- Muội muốn hỏi gì?

- Huynh có yêu muội không?

Câu hỏi này của nàng khiến Đường Thấm lúng túng và bối rối, chàng bung chén rượu uống cạn rồi nói:

- Thật tâm mà nói, huynh xem muội như bào muội của mình.

Chàng nghĩ thầm: "Mình đâu thể để Thiên Thiên trôi vào lưới tình khi biết mình sẽ chết trong những ngày tới."

Đường Thấm nhướn mày mỉm cười.

- Thiên Thiên đừng nói đến chuyện đó, với đại ca không có tình yêu đâu. Huynh rất sợ tình yêu.

- Tại sao huynh sợ?

- Bởi vì huynh đã từng trải qua lưới tình rồi, khi người ta rơi vào lưới tình thì khổ nhiều hơn là hạnh phúc. Do đó huynh không muốn muội khổ vì tình.

- Thế thì sao huynh lại muốn muội có một tấm lang quân?

Chàng gượng cười rồi nói:

- Huynh muốn muội có một tấm lang quân chỉ vì muốn có một người chăm sóc cho muội.

- Còn huynh?

Đường Thấm bung chén rượu uống cạn, Thiên Thiên lại chuốc rượu vào chén của chàng.

Đường Thấm nhìn nàng giả lả nói:

- Huynh không thể chăm sóc cho muội suốt cuộc đời được, bởi vì huynh đã mang án Kỳ Tử Vong.

- Thế thì sao huynh lại đến đây để cứu muội?

- Chẳng lẽ đại ca lại có thể bàng quang tại sự khi biết Thiên Thiên gặp tai họa sao?

Nàng gượng cười, nhưng lắc đầu như muốn xua đuổi đi những ý tưởng gì đó trong đầu mình.

Thiên Thiên từ tốn nói:

- Trang nữ nhi nào có thể khiến huynh rung động vậy. Tiểu thư Chu Uyển Thanh hay Lục Y Phụng?

Đường Thấm lắc đầu:

- Không phải hai người đó, người huynh để tình là Đông Phương Tử Linh, nhưng nàng đã chết rồi.

- Đông Phương Tử Linh đã chết mà huynh vẫn mang nặng mối tình đó sao?

Đường Thấm gượng cười rồi nói:

- Huynh biết nói thế nào với muội nhỉ?

Thiên Thiên gượng cười, đôi bàn thủ của nàng bỗng đỏ hoe. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đại ca... nếu đại ca là muội thì huyết án Bạch Vân trang, cần phải đòi lại không?

Đường Thấm nheo mày, chàng suy nghĩ rồi nói:

- Hẳn muội đã biết người gây ra huyết án đó?

- Tử nhân Phùng Tử Hưu.

Đường Thấm gật đầu:

- Tử nhân Phùng Tử Hưu, Phùng Tử Hưu cũng đã chết rồi, nghĩa tử là nghĩa tận. Hận thù cũng nên xóa cho người đã chết.

- Tử nhân Phùng Tử Hưu chết nhưng người ra lệnh cho y tạo lập huyết sát Bạch Vân trang là Đồng Kiều Thiếu, Kim Diện môn chủ vẫn còn sống.

- Huynh nghĩ lưới trời lồng lộng, kẻ gian ác cũng khó mà sống lâu, nếu cứ chạy theo chuyện trả thù huynh nghĩ chẳng bao giờ giải quyết được gì cả. Thù tiếp nối thù.

Chàng gượng cười rồi nói:

- Muội nghĩ xem, nếu như muội giết chết được Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu rồi phát hiện ra Đồng Kiều Thiếu cũng chỉ là người bị sai khiến, lại tiếp tục đi tìm người trả thù, người này nối tiếp người kia.

Buông tiếng thở dài, chàng lắc đầu nói:

- Cuộc đời của Thiên Thiên không biết sẽ đi về đâu?

Chàng nắm tay Thiên Thiên.

- Muội hãy quên hận thù đi mà tạo lập cuộc sống bình thường cho mình.

Thiên Thiên lắc đầu:

- Thiên Thiên đã không có tình yêu thì cả cuộc đời này Thiên Thiên dành cho chuyện trả thù.

Đường Thấm nheo mày.

Thiên Thiên đứng lên.

- Nếu muội có là người bất nghĩa với huynh, huynh tha thứ cho muội nhé.

Chân diện của Đường Thấm nhăn hằn lại.

- Huynh không hiểu ý của muội?

Nàng cắn răng trên vào môi dưới rồi chỉ vào rượu.

- Trong rượu có độc, vì sao muội làm vậy, vì muội cần huynh để trả thù cho song đường.

Giọng nói nàng vừa xúc động vừa nghẹn ngào nhưng cũng tỏ ra rất lạnh lùng.

Đường Thấm đứng lên, chàng chợt cảm nhận một cái đau quặn nhói nơi đan điền.

Nhìn Thiên Thiên, Đường Thấm hỏi:

- Ai đã chỉ vẽ cho muội?

- Muội muốn nhờ Mạch Kiếm Tùng.

Đường Thấm lắc đầu:

- Muội đã sai rồi...

Đường Thấm rùng mình bởi một cái quặn nhói đau hơn nữa. Chàng nghiêng răng miễn cưỡng nói:

- Muội... đây không còn là chuyện trả thù bình thường nữa. Tử Vong Kỳ muốn lấy mạng huynh bởi huynh... huynh đã biết quá nhiều...

Chàng nhìn Thiên Thiên, cổ họng như có khối than hồng chẹn ngang.

Đường Thấm muốn nói nhưng không thốt được thành lời.

Chàng kịp nhận ra hai dòng lệ trào ra khoe mắt mình, Thiên Thiên bất giác quỳ xuống như người muốn chuộc tội với chàng.

Đường Thấm lắc đầu.

- Huynh hiểu muội... huynh không trách muội đâu, nhưng hành động của muội lần này thật sai nhiều lắm. Sai nhiều lắm.

Chàng nói rồi cố lẽ bước ra khỏi thảo xá. Đường Thấm dừng bước ngay ngoài cửa mộc xá, bởi lẽ trước mặt chàng là Mạch Kiếm Tùng với hàng hàng lớp lớp bọn hắc y sứ phong bế độc đạo duy nhất dẫn xuống Thiên Sơn.

Nhìn Mạch Kiếm Tùng, Đường Thấm sức nhớ đến hoàn Tục Mệnh Sinh nhưng lúc này có uống Tục Mệnh Sinh cũng vô dụng, bởi chàng cần có thời gian để Tục Mệnh Sinh hóa giải chất độc trong nội thể.

Mạch Kiếm Tùng chấp một tay sau lưng bước đến hai bộ.

- Đường Thấm... ngươi nhận ra tử lộ của mình rồi chứ?

Nhìn Mạch Kiếm Tùng, Đường Thấm nói:

- Mạch huynh rất khéo, đúng hơn là rất có thủ đoạn, Đường Thấm phải bội phục thủ đoạn của huynh.

Mạch Kiếm Tùng khoát tay:

- Không cần ngươi phải khách sáo thốt ra những lời đó, ngươi chỉ nên biết một điều chân mạng của ngươi không thể hơn được Mạch mỗ.

- Cứ cho là như vậy, nhưng không biết Mạch huynh có lấy được mạng của Đường Thấm hay không? Ai cũng có số phận cả, chưa chắc số phận của tai hạ sẽ phải chết trong tay Mạch huynh?

- Ngươi đâu còn con đường nào khác để sống. Mạch mỗ muốn lấy thủ cấp của ngươi.

- Thủ cấp của Đường Thấm quý giá với huynh như vậy sao?

- Nói một cách khác, với ta thủ cấp của Đường Thấm rất quý, thủ cấp của Đường Thấm chính là nấc thang sau cùng để ta có thể đạt thành chí nguyện của mình.

- Chí nguyện của huynh, nói hay lắm. Huynh đã xem Đường Thấm như nấc thang sau cùng để dẫn huynh đến cái đích của huynh. Thế thì hãy bước lên nấc thang đó đi.

- Mạch mõ không khách sáo.

Mạch Kiếm Tùng nói dứt lời phát tác ngay màn Kiếm Khí Càn Khôn tợ võng lưới chụp đến Đường Thấm.

Mặc dù đang bị trúng độc, nhưng Đường Thấm vẫn không chút e dè, cũng tạo ra màn Kiếm Khí Càn Khôn giống hệt như Mạch Kiếm Tùng, đón thẳng đỡ thẳng.

“Ầm...”

Hai bức màn Kiếm Khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau, phát ra một tiếng sấm động dữ dội.

Nội lực của Đường Thấm vốn được tiếp thụ của Lục Đại Thiên, một sát thần tử vong đệ nhất, còn Mạch Kiếm Tùng đâu có được kỳ tích của chàng, nên cho dù Đường Thấm có bị trúng độc thì Mạch Kiếm Tùng vẫn không thể bị được với chàng.

Sau tiếng sấm dữ dội khi hai bức màn Kiếm Khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau thì Mạch Kiếm Tùng trượt về phía sau hai trượng, trang phục của gã bị xé rách chẳng khác nào một gã hành khất lam lũ. Y không chết hay bị thương bởi dư kinh của kiếm khí nhưng những đạo dư kinh kiếm khí vẫn rọc rách trang phục của gã.

Mạch Kiếm Tùng bàng hoàng trước sự biến đó.

Đường Thấm nhìn Mạch Kiếm Tùng, một cái quặt nhói nơi đan điền khiến mồ hôi tuôn ra trán chàng.

Mặc dù vậy, chàng vẫn bình thần, ôn nhu nói:

- Chân mạng của Mạch huynh không lớn hơn Đường Thấm đâu, đừng quên Đường Thấm từng là gia sư của huynh. Nếu không có Đường Thấm, huynh chẳng bao giờ có được tuyệt kỹ Càn Khôn Kiếm Khí của Đông Phương dòng tộc.

Sắc diện của Mạch Kiếm Tùng tái hắc đi. Gã nghiêng răng vì vừa tức vừa thẹn.

Gã không sao ngờ được Đường Thấm mặc dù trúng độc vẫn có thể phát Càn Khôn Kiếm Khí chống lại y và còn hơn hẳn y một bậc, thậm chí hai bậc.

Y rít giọng nói:

- Người... dù cho người có gặp kỳ tích gì thì hôm nay là ngày giỗ đầu của người năm sau đó.

- Không có chuyện đó đâu, huynh đừng hoang tưởng viễn vông.

Mạch Kiếm Tùng thét lớn:

- Các người xông lên.

Bọn hắc y sứ toan xông đến Đường Thấm thì hai bong người lướt vút qua đầu chúng. Hai người mới đến chẳng ai khác mà chính là Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Điện Thực Trân.

Vừa xuất hiện Đông Phương Bách vừa nói:

- Không cần.

Bọn hắc y sứ đồng loạt thối bộ lại trước di lĩnh của Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Điện nhìn Đường Thấm.

Đường Thấm gương cười.

- Một mình tai hạ mà có quá nhiều người của Tử Vong Kỳ. Thú vị thật đó.

Chàng vừa nói dứt câu thì một cổ kiệu lòe loẹt với ngọn đại kỳ vàng rực trên có thêu vòm của Thiên môn cùng vàng nhật quang rực rỡ là đã lướt đến mặc dù chẳng có gã phu kiệu nào khiêng. Cổ kiệu lướt qua đầu bọn hắc y và nhẹ nhàng đáp xuống ngay giữa Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Điện.

Một cái quặn nhói đau nơi đan điền bởi độc công khiến Đường Thấm rịn mồ hôi ra trán.

Đường Thấm nhìn cổ kiệu lòe loẹt nghĩ thầm: "Đây mới đích thực là chủ nhân Tử Vong Kỳ".

Chàng vừa nghĩ vừa đề khí vào đan điền, cố nén cho độc công đừng phát tác ra khắp châu thân.

Từ trong cổ kiệu một giọng nói eo éo phát ra:

- Tiểu tử có thể được ta ân sủng, cũng có thể bị ta xé xác thành trăm mảnh, tiểu tử chọn cái nào?

Chàng nhường mày từ tốn nói:

- Nghe giọng nói của tôn giá, tai hạ biết tôn giá chính là chủ nhân Tử Vong Kỳ?

Một tràng cười the thé cất lên từ trong cổ kiệu, vừa cười người trong cổ kiệu vừa nói:

- Tiểu tử đã biết như vậy thì cũng biết quyết định như thế nào.

- Tôn giá cho tai hạ quyết định ư?

- Ngươi là một biệt lệ mà từ trước đến nay chưa từng có, tiểu tử đã nhận biệt lệ đó bởi vì bốn tọa có sự ngưỡng mộ ngươi.

Đường Thẩm ôm quyền, chàng từ tốn nói:

- Đa tạ tôn giá đã ngưỡng mộ mà xem tại hạ khác hơn những người khác. Nhưng tại sao tai hạ có được sự ngưỡng mộ đó, phải chăng trong tay của Đường Thẩm có những thứ mà tôn giá đang muốn lấy lại.

Người trong cổ kiệu phá lên cười khanh khách. Vừa cười ư vừa cất giọng eo éo:

- Đúng là những thứ ngươi đang có trong tay cũng rất quan trọng với bốn tọa nhưng không quan trọng lắm như tiểu tử tưởng tượng đâu. Nếu như ngươi chết thì những thứ đó đều vô nghĩa.

- Vậy cái gì khiến tôn giá ngưỡng mộ tai hạ?

- Ngươi dám đòi tiểu hủ Tử Vong Kỳ, ý nguyện của ngươi sẽ thành đạt nếu ngươi đi cùng với bốn tọa.

Đường Thẩm nghiêm mặt.

Một cái quận nhói đau từ đan điền quận đau tới đỉnh đầu chàng, cùng với cái quận nhói đó là một lớp da ốc nổi đầy khắp người chàng, kéo theo luồng hàn khí chạy dọc trong cột sống khiến Đường Thẩm phải rùng mình.

Đường Thẩm giả lả nói:

- Hóa ra hành động phản kháng của tại hạ lại được tôn giá ngưỡng mộ.

- Bốn tọa nghe nói về ngươi cũng có ý thích ngươi đó.

- Đường Thấm không ngờ mình lại có thể làm thay đổi tâm ý của một người tàn nhẫn lạnh lùng như tôn giá. Thế nào thì tại hạ phải quyết định thôi. Quyết định của tại hạ là không muốn tôn giá xem thường tại hạ mà giảm bớt sự ngưỡng mộ dành cho tại hạ.

Cùng với lời nói đó, chàng dồn tất cả công lực phát tác một màn kiếm khí vũ thẳng đến phía cổ kiêu lòe loẹt.

Màn kiếm khí chưa đến cổ kiêu thì một khối cầu ảo khí lạ thường cứ như một quả bóng nước, hay một khối ngọc lưu ly chặn lại.

“Âm.”

Sau tiếng âm dữ dội, màn kiếm khí của Đường Thấm tan tác, còn quả cầu lưu ly vụt đến chàng nhanh hơn tinh sa.

Đường Thấm không còn lấy chút thời gian để thi triển thuật Phi Ma Độn Hình để né tránh. Chàng chỉ có một sự lựa chọn hay đúng hơn là phản xạ phải có trong lúc này. Đôi bàn thủ của chàng dựng lên với màn hộ công xuất hiện hứng lấy quả cầu lưu ly đó.

“Âm.”

Đường Thấm bị bắn đi như một mũi tên được phóng bởi dây cung căng hết cỡ. Chàng rơi tòm ra ngoài vực thẳm Thiên Sơn mà chẳng bật ra tiếng thét trời trăng nào.

Tất cả chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn ngủi như thể một giấc mơ chợt đến rồi chợt đi với chàng.

00o

Từ cõi hư vô quay về với thực tại mang theo cảm giác ề ảm đau đớn toàn thân. Chàng còn nhớ như in trong cảnh giới hư vô kia chàng thấy một người, người đó đã chìa tay nắm lấy chàng và nói:

- Người là kẻ cô độc, người phải là cô độc nhân.

Những lời nói đó Đường Thấm vẫn còn nhớ như in trong đầu mình, chàng chỗi tay ngồi lên nhưng lại rồi nằm vật xuống, toàn thân Đường Thấm chẳng thể nào gượng ngồi nổi, cứ như xương cốt đều gãy vụn thành từng đoạn.

Màn sương trắng nhàn nhạt che phủ tầm mắt chàng.

Đường Thấm nghĩ thầm: "Ta đang ở đâu, đang trong cảnh giới tận cùng của địa ngục chẳng?"

Chàng lắc đầu xua ý niệm đó.

- Không... mình không thể chết, đúng hơn là mình chưa chết, nếu mình chết thì đâu nhận ra những cảm giác ề ảm toàn thân được.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào ngực áo, tình bình của hoàn được Tục Mệnh Sinh còn nằm yên trong ngực áo chàng.

- Ta vẫn còn sống, ta vẫn còn sống.

Đường Thấm cố lắm mới lấy được hoàn được đó cho vào miệng rồi nhai nuốt.

Chàng nằm dài trên mặt thảm lá khô ngược nhìn lên bầu trời cao, những vì tinh tú nhấp nháy như đang nói chuyện với nhau.

Nhìn những vì tinh tú kia, Đường Thấm hồi tưởng lại mọi chuyện, chàng nghĩ đến Thiên Thiên mà cảm thấy trái tim quặn nhói. "Thiên Thiên muội... tại sao muội lại làm vậy, muội vì muốn trả thù mà bán đứng huynh cho kẻ thù của muội".

Chàng gượng cười lắc đầu.

Đường Thấm cảm nhận thấy có hỏa khí xuất hiện trong đan điền mình. Luồng hỏa khí đó nhanh chóng tản mát ra khắp cơ thể.

Chàng thử ngồi lên.

Cảm giác ề buốt đã tan biến mất, thay vào đó là cảm giác khoan khoái như người vừa mới hết bệnh.

Đường Thấm liền vận công điều tức. Hoàn được Tục Mệnh Sinh đúng là có công hiệu đối với tình trạng của Đường Thấm. Thời gian chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc nội thương và độc công đều đã được hoàn tục mệnh sinh hóa giải.

Đến lúc này chàng mới thật sự phấn khích.

Chàng ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao rồi giang rộng hai tay.

- Ông trời... phải chăng đây là ý của ông, Đường Thấm chưa chết. Đường Thấm chưa chết là ý của ông phải không?

Chàng phấn khích hú lên một tiếng dài biểu thị sự phấn khởi của mình, chàng vừa hú vừa nghĩ: "Đến ngay cả chủ nhân Tử Vong Kỳ cũng không thể thực thi án Kỳ Tử Vong với

Đường Thắm. Vậy đâu còn ai thực thi được án kỳ đó. Tử Vong Kỳ, Đường Thắm sẽ hủy người”.

Một lúc sau Đường Thắm mới bình tâm lại, chàng ngồi xuống ôm tay bó gối ngẫm nghĩ lại. Khi đã tịnh tâm nghĩ lại, chàng mới nghiệm ra rằng hủy Tử Vong Kỳ là một chuyện không thể làm được. Có thể ví chuyện này như chuyện mò trăng đáy bể, hái sao trên trời. Có giao thủ một lần với chủ nhân Tử Vong Kỳ, chàng mới nghiệm ra rằng võ công mà chàng có được nếu so với người ngồi trong cổ kiệu lờ lệt kia chẳng khác nào ánh đom đóm so với vầng nhật quang.

Ý nghĩ đó khiến Đường Thắm buông tiếng thở dài. “Y có võ công tối thượng như vậy, bên cạnh còn bao nhiêu đại cao thủ phò trợ, mình không thể gánh vác được chuyện quá lớn này. Nếu có rời được khỏi nơi đây thì chỉ mỗi con đường mai danh ẩn tích để cầu sinh”.

Chàng lắc đầu nghĩ thầm: “Cho dù mình có mai danh ẩn tích thì cuối cùng cũng chết bởi Thiên Hoa Phấn. Cuối cùng Đường Thắm vẫn chết bởi án Kỳ Tử Vong”.

Chàng buông tiếng thở dài rồi miễn cưỡng đứng lên, sương lạnh phủ xuống trút lên thể pháp chàng.

Chàng nhắm nói: “Án Kỳ Tử Vong... dù mình có vẫy vùng, có bốn ba, có làm gì đi nữa vẫn không thể thoát khỏi bóng kỳ tàn bạo vô nhân đó. Đường Thắm còn sống chỉ là do sự may mắn mà thôi”.

Chàng nhìn xuống chân một thảm là dày như một tấm đệm khổng lồ đỡ lấy chàng.

Chàng bước ra khỏi thảm lá cỏ, khi đã bước ra khỏi thảm lá dày kia, chàng mới phát hiện ra một điều lạ thường mà có nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

Nơi chàng rơi xuống trông to như một nắm mồ khổng lồ được tạo ra bằng lá rừng từ những cây bang mọc lung chùng vục đá, những luồng nhu phong như đưa những lá đó rơi xuống một điểm tạo nên nắm mồ khổng lồ này. Chung quanh nắm mồ bằng lá kia là những bãi đá sắc cạnh nhọn hoắt.

Đường Thắm rùng mình. “Nếu như ta không rơi đúng vào nắm mồ này thì hẳn đã ra đồng thịt vụn”.

Ý nghĩ đó buộc chàng nhớ lại giấc mơ trong cảnh giới vô thức.

Đường Thắm nheo mày, buột miệng thốt lên:

- Độc Cô Nhân.

Chàng vừa thốt ra lời nói đó vừa nhớ lại từng lời của người trong mộng nói với chàng.
Đường Thấm lắc đầu.

- Có chuyện kỳ lạ như vậy sao. Thật là khó tin, không thể nào tin được.

Mặc dù nói nhưng chàng vẫn thối bộ tiếp và chú ý quan sát. Đúng như sự tưởng tượng của chàng, trước mặt Đường Thấm là một ngôi mộ được tạo ra bằng lá rừng to bằng một quả đồi nằm giữa vực Thiên Sơn.

Chàng ngẩng mặt nhìn về phía vách đá dựng đứng phía dưới ngôi mộ lá. Dưới ánh sang của những vì tinh tú về đêm, Đường Thấm ngờ ngợ nhận ra một dòng chữ chập chờn như thể được tạo ra bằng những vì tinh tú. Nếu tinh mắt lắm mới nhận thấy được.

- Thiên Sơn Độc Cô Nhân.

Khi nhận ra những dòng chữ đó, Đường Thấm càng bàng hoàng hơn, chàng nhủ thầm: "Chẳng lẽ những gì mình cảm thức được trong lúc hôn mê lại là sự thật".

Đường Thấm lắc đầu:

- Không thể tin được.

Chàng vừa nói vừa tự tát vào má mình:

- Cảm giác đau vẫn còn.

- Thiên Sơn Độc Cô Nhân, mình phải là Độc Cô Nhân.

Cùng với ý niệm đó, Đường Thấm quay mặt nhìn lại vách đá đối diện, đôi chân mày chàng nhíu lại khi phát hiện ra trên vách đá đối diện có những dấu ấn thủ cũng lập lờ như dòng chữ Thiên Sơn Độc Cô Nhân.

Có tất cả bảy dấu ấn thủ được tạo ra bởi ánh sang của những vì tinh tú.

Đường Thấm đi vòng ra sau ngôi mộ khổng lồ bằng lá rừng, chàng chấp tay sau lưng nhìn lên bảy dấu thủ để lại trên vách núi.

Vừa quan sát bảy dấu ấn thủ in trên vách đá do ánh sang của những vì tinh tú tạo ra, vừa nghĩ đến những lời nói trong giấc mộng vô thức. "Mình phải là Độc Cô Nhân... Đường Thấm phải là Độc Cô Nhân".

Vừa nói Đường Thấm vừa tập trung quan sát những dấu ấn thủ.

- "Phải chăng đây là võ công tối thượng của Độc Cô Nhân?".

Chàng từ từ thở ra vừa định thần chú ý quan sát từng dấu ấn thủ. Đường Thấm neho mảy khi thấy từng dấu ấn thủ từ từ biến mất như chìm vào cõi không thực. Khi dấu ấn thủ cuối cùng mất hẳn là lúc bình minh hé mở.

Đường Thấm nhìn lại vách đá sau lưng mình.

Dòng chữ Thiên Sơn Cô Độc Nhân cũng không còn.

Khi vầng nhật quang lên cao, Đường Thấm mới nhận ra bốn bên đều là vách đá dựng đứng, không có đường nào để lên đỉnh Thiên Sơn.

Chàng ngồi thừ ra sau nắm mồ lá mà nghĩ thầm: "Mình phải ra khỏi đây, nếu không sẽ là Độc Cô Nhân thật rồi".

Đường Thấm ngồi kiết đà, định thần nghĩ đến những dấu ấn thủ in trên vách đá. Chàng nghĩ thầm rồi nhắm nói:

- Thủ pháp đó chính là lối ra của mình.

- o O o -